

Artikel van de maand – Februari 2010

Twaalf zendingsthema's in Genesis (9)

Door Dr. Steef van 't Slot

In de serie van twaalf zendingsthema's in Genesis gaan we vandaag verder met

Thema 9: Het concept van de natiën

Gen. 10 is het eerste 'natiën-hoofdstuk' in de bijbel: het woord verschijnt vijfmaal.¹ Dit thema speelt een dominante rol, met de climax in Op. 5:9 & 7:9. Vanaf het begin openbaarde God Zich als Heer van alle natiën. Hij is niet tevreden met minder, want Hij is hun Schepper. Hij zoekt de verlorenen en biedt hen allen Zijn redding. Het is ondenkbaar dat Hij content zou zijn met één kleine natie en de

rest zou vergeten. Hij is zo geïnteresseerd in ieder volk op aarde, dat Hij het Goede Nieuws tot aan de uitersten daarvan gepredikt wil zien.

In Gen. 11 zien we de natiën van God wegdwalen door zich te verenigen (hoewel Hij gezegd had zich te verspreiden).² Ze wilden een toren bouwen die tot in de hemel reikte. Dat was een onderneming die wedijverde met de Allerhoogste. God erkende hun kwade voornemens en de macht van hun eenheid en verwarde hun communicatie, zodat ze de bouw staakten. Wie geweigerd hadden zich over de aarde te verspreiden werden nu door God Zelf verstrooid. Hij blokkeerde daarmee de ongelimiteerde woeker van het kwaad dat anders plaats gevonden zou hebben. Wat het betekende dat dit zich in Babel afspeelde bespreken we onder Thema 10.

De maatregelen die God nam in Gen. 11 betekenen niet dat Hij de natiën terzijde schoof. In Gen. 12 zien we hoe Hij opnieuw begon met Abram, en hem beloofde de natiën te zegenen door een natie die van hem zou afstammen. De volken in Gen. 11 wilden *zichzelf* een naam maken;³ ze zochten naar identiteit, maar buiten God. Abram maakte zich niet druk over een naam; hij deed gewoon wat God zei en het resultaat was dat *God* beloofde hem een naam te maken. Dat wordt uitgebeeld door het feit dat Hij Abrams naam veranderde in Abraham.⁴ Dat gaf hem een nieuwe identiteit en functie. Hij zou de vader van vele natiën worden en van alle gelovigen, door Christus.⁵

Wat de natiën uit Gen. 11 ondanks gezamenlijke inspanning niet bereikten, gaf God in Zijn genade aan één man. Via Abrahams geslachtslijn, door Christus, zullen alle natiën worden verenigd voor Gods troon, maar eerder vond al een bovennatuurlijk taalherstel plaats.⁶ Enkele beperkingen uit Gen. 11 werden in Hand. 2 opgeheven; de kunstmatige poging van de natiën

¹ Gen. 10:4,20,31,32a,32b

² Gen. 1:28; 9:1

³ Gen. 11:4

⁴ Gen. 17:5

⁵ Gen. 17:4-8; Rom. 4:16 & Gal. 3:16,19,29 respectievelijk

⁶ Hand. 2:8-11

om eenheid buiten God te realiseren mislukte. Maar door het geloof van één man kon God Zijn doel verwerkelijken: Hij zal hen door Christus in Zichzelf verenigen.

In Gen. 16 & 21 zien we twee natiën afstammen van *Abraham*: de ene door de oudste zoon Ishmaël, geboren uit de slavin, en de andere door de jongste zoon Isaak, geboren uit de vrije vrouw. God deed Zijn beloften aan de laatste. Ishmaël conformeerde zich nooit maar was opstandig (net als zijn moeder Hagar) en zij verlieten de plaats van Gods beloften. Als ze God liefgehad hadden zouden ze zich onderworpen hebben aan Gods uitverkorene, maar ze scheidden in houding, levensprincipes en karakter, lang voordat fysieke scheiding plaatsvond. De twee zouden elkaar weer ontmoeten, maar niet voordat Christus de muur van vijandschap zou hebben afgebroken⁷ en beiden zich aan Hem zouden onderwerpen. Slechts in Christus kunnen vijandige stammen en natiën verzoend worden, aangenomen dat beiden hun zonde erkennen en hun behoefte aan Zijn vergeving. Muren tussen mensen, stammen en natiën worden verbroken wanneer de verschillende partijen het offer van Christus aanvaarden.

Ook *Lot* verliet de zegen van Abrahams tenten, voor een luxe leven in goddeloos Sodom. Petrus noemt Lot iemand die ‘zijn rechtvaardige ziel kwelde’ vanwege de zondige daden die hij zag.⁸ Lot verbeeldt de christenen die materiële welvaart boven hun relatie met God stellen. Was die relatie zijn levenspassie geweest, dan zou hij niet overwogen hebben in Sodom te gaan wonen, maar tevreden zijn geweest met minder rijkdom. Lots invloed in Sodom was te klein om het te redden en hij moest vluchten. Door zijn hebzucht verloor hij zijn bezittingen en zijn vrouw. Dat was een hoge prijs voor het verlaten van de plaats van zegen. Het ergste kwam toen zijn beide dochters hun vader dronken voerden en hem ertoe brachten incest met hen te plegen.⁹ Zou Lot zich gemakkelijk bedronken hebben waar Abraham bij was? Waar leerden de dochters zulk gedrag? En zo verwekte ook Lot twee natiën, de Moabieten en de Ammonieten – die Abrahams nakomelingen later behoorlijk wat last zouden bezorgen.

Ook uit *Isaak en Rebekka* komen twee natiën voort:¹⁰ de Edomieten via Ezau en de Israëlieten via Jakob. Deze tweeling was te verschillend om te verenigen. Er had redding kunnen zijn voor de nakomelingen van de oudste broer, aangenomen dat ze Gods richtlijn aanvaard hadden, dat de oudste de jongste moest dienen. Maar Ezau’s nageslacht dwarsboomde Gods doel door de geschiedenis heen,¹¹ net als Ezau zelf. Die twee moesten uit elkaar. Nadat Ezau zijn geboorterecht veracht had¹² door een vleselijk leven van tijdelijke pleziertjes te prefereren boven Gods beloften, verhardde hij zichzelf door twee Kanaänitische vrouwen te kiezen.¹³ Daarmee verwekte hij een goddeloos volk, dat Israël later herhaaldelijk dwars zou zitten.¹⁴

Tenslotte zien we alle natiën met een gemeenschappelijk probleem: hongersnood.¹⁵ Er was slechts één oplossing: naar de redder van het land gaan (Jozef, die vooruitgestuurd was¹⁶) in Egypte. Tegenwoordig is het gemeenschappelijke probleem van alle natiën eveneens zonde. Daarvoor is ook maar één oplossing: naar de Redder van de wereld gaan, Jezus Christus.

⁷ Ef. 2:14

⁸ 2 Pet. 2:8

⁹ Gen. 18:30-38

¹⁰ Gen. 25

¹¹ Zie bijv. Num. 20:14-20

¹² Gen. 25:34

¹³ Gen. 9:25; 10:15

¹⁴ Zie bijv. Obadja 1-14 & Mal. 1:2-5

¹⁵ Gen. 41:54-57

¹⁶ Ps. 105:17

